

TRILER

Zradný *anjel*

ULRIKE BLIEFERT

 FRAGMENT

TRILER: ZRADNÝ ANJEL

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Triler: Mrazivé leto

Triler: Pod krídlami motýľa

Triler: Výkrik do tmy

Krimi triler: Slzy anjela

Krimi triler: Dom smrti

Ulrike Bliefert

Triler: Zradný anjel – e-kniha

Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Zradný
anjel

TRILER

Zradný
anjel

ULRIKE BLIEFERT

 FRAGMENT

Ulrike Bliefert (narodená v roku 1951) je televíznym divákom známa okrem iného ako *Ulla* z komediálneho seriálu *Das Amt (Úrad)*. Píše úspešné scenáre (napríklad pre seriál *Miesto činu*). Ulrike Bliefertová je vydatá za svojho hereckého kolegu, má jednu dcéru a žije v Berlíne. *Zradný anjel* je jej prvá kniha pre mládež.

PROLÓG

Spadla cez okraj zábradlia. Dlážka bola posiatá črepmi. Opatrne sa pokúsila vstať. Pod podrážkami jej vŕzgalo rozbité sklo. Strach jej na okamih ochromil všetky zmysly. Potom prešla cez prah a načúvala.

Nič. Ticho.

Keď si jej oči privykli na tmu, išla ďalej. Vôkol nej boli porozhadzované pozostatky ľudskej existencie: zdrap starého flakátého koberca, ošúchaná pohovka, dva matrace, z ktorých rozpáraných poťahov sa valila žltkastá penová hmota.

Všetky dvere boli vytrhnuté z pántov. V kúpeľni vytvorili kvapkajúce kohútiky hrubú hnedastú vrstvu z hrdze a vodného kameňa, kým úplne vyschli.

Neopísateľne to tu zapáchalo.

Vstúpila na schodisko a pustila sa do behu.

Jej kroky sa odrážali od stien: mnohonásobná zradná malá ozvena. Leonia si zahryzla do chrbta ruky, aby potlačila vzlyk: Ona nesmela počuť, že sa blíži! Slzy ju pálili v množstve drobných rezných raniek na tvári. Zvláštne bolo, že túto smiešne malú bolesť vnímala, akoby ju zosilňovalo zväčšovacie sklo.

Spomenula si na absurdnú historku, o ktorej kedysi čítala v novinách: Uprostred trosiek desivej hromadnej nehody na diaľnici stála nejaká žena a fascinovane civela na očko, ktoré sa jej pustilo na pančuche, pokým svet okolo nej zanikal v plameňoch. Akoby to očko znamenalo celý jej svet.

Leonia tú myšlienku odsunula bokom.

Bosá! Ďalej musí ísť bosá!

Keď sa zohla, aby si rozviazala šnúrky na topánkach, začula odkiaľsi celkom zhora tiché fňukanie malého dieťaťa. Musí sa k nemu dostať čo najrýchlejšie.

Opäť sa pustila do behu.

1

Bol prvý deň prázdnin. *Boulder Bears* sa dnes zišli vlastne len preto, aby sa rozlúčili, kým sa na šesť dlhých prázdninových týždňov rozbehnú na všetky strany.

No Alex si po celom tom tvrdom tréningu zaslúži vidieť aspoň *nejaký* skutočne skvelý medzivýsledok. Leonia si to v každom prípade myslela.

A kým sa ostatní smiali, zhovárali sa a lezeckú stenu si vôbec nevšímali, ona zdolala už dve tretiny dráhy, vyznačenej malými plastikovými vlajočkami.

Teraz sa celou silou vytiahla hore a končekmi prstov ľavej nohy sa oprela o malú červenú guľôčku, pokým pravou nohou šmátrala po krikľavo žltom umelohmotnom chyte v tvare banána na drevenej skosenej stene.

Ostatní prestali jeden za druhým vtipkovať a so záujmom sa zadívali hore – na ňu.

Leonia kútikom oka zazrela, ako Alex vybral z batoha videokameru a podišiel k rebriku v zadnej časti lezeckej steny.

Špička chodidla opierajúca sa o malý červený stupienok sa jej začala povážlivo kĺzať. Odvážnym križovým hmatom získala aspoň prechodnú stabilitu.

„Do toho! Do toho! Do toho!“ skandovali kamaráti a tleskali, aby ju povzbudili.

Začula, ako Tevje volá: „To dáš!“ Ale Leonia mala svoje pochybnosti. Nohy mala teraz prakticky v jednej priamke a v tom nedobrovoľnom špagáte určite nevydrží dlhšie ako tri sekundy.

Môže tiež jednoducho spadnúť.

V tom je práve pôvab lezenia na umelej stene: Leziete bez lana a karabíny, nikdy vyššie ako do troch metrov, pod vami je špeciálna hrubá žinenka, ktorá stlmí prípadný náraz, a vždy je tu aj nejaký kamarát, ktorý je pripravený vás chytiť.

Bolesť v nohách začínala byť pomaly neznesiteľná.

Leonia sa obzrela a stretla sa s Alexovým pohľadom.

Dokáže to! Musí byť na ňu pyšný!

Naklonil sa cez okraj steny a namieril na ňu videokameru. Červené svetielko začalo blikať.

Ach bože! Bude vyzeráť strašne. Spotené myšacie vlasy, tmavé oči vyvalené od námahy a vôbec: Príliš veľká brada, príliš špicatý nos, o príliš malých prsiach ani nehovoriac.

„Leo! Pod! Dokážeš to!“ Alex neľútostne filmoval ďalej.

Kvapka potu stekala Leonii od týla pozdĺž chrbtice. Ucítala neodolateľnú potrebu sa poškriabať. Alebo sa aspoň utrieť.

„Hip!“ zavelil Alex a nedočkavo jej kývol. Kvapôčka potu stekala ďalej a pýtala na seba všetku jej pozornosť.

„Hip! Hip! Hip!“ skandovali teraz aj kamaráti stojaci pri úpätí steny.

Kvapôčka potu doputovala k lemu trička, pridala sa k svojim predchodkyňiam a prestala existovať.

Leonia zalapala po vzduchu. Nad jej hlavou označovala vlajôčka z plastu posledný chyt: Príliš ďaleko! Aby sa k nemu dostala, musela by skočiť šípku.

Opatrne uvoľnila ľavú nohu z klzkého podkladu, v rozhodujúcom okamihu sa zachytila nechtami za chyt na štyri prsty, rozpriahla sa a len tak-tak sa dostala k rohu zo sivej látky. Bleskurýchlo ho zovrela oboma rukami: Dokázala to!

Nadšený potlesk zhromaždených *Medvedov* pri úpätí steny!

Tamto sú nerozlučné kamarátky Tina a Rebeka – ako vždy sa držia za ruky. Laura s pankerským účesom a vo veľmi originál-

nom gotickom variante horolezeckého oblečenia. Z chalanov je tu okrem Tevejho ešte Kosťa, ktorý so sebou priviedol mladšieho bračeka Paula. A uprostred stojí hviezda celého družstva: Maike.

Maike, Leoniina najlepšia kamarátka, vo veľmi priliehavej vestičke, ktorá ledva zakrýva to, čomu Tevje hovorí vražedné poprsie. Pri lezení na stene je také vražedné poprsie skôr na oštaru, pomyslela si Leonia a nevdojak sa uškrnula.

Zoskočila dole na mäkkú žinenku. Nato vyšiel spoza steny Alex a chytil ju okolo pliec. „To bolo super, Leo!“

Zasa je to tu! Nemôže ísť aspoň Alex ostatným príkladom a volať ju jej celým menom Leonia? Po x-tý raz už prekliala svojich rodičov, ktorí jej dali to hrozné meno: Leonia. Zrejme preto, že by mali radšej syna, ktorý by sa volal Leo, Leon alebo Leonhard. S h či bez h.

Možno preto má také neduživé prsia: Chromozómom bolo asi hneď jasné, že sa má zo skvelého Leonarda stať len napoly skvelá Leonia so štvorkou z matiky.

„Budúci pohár bude tvoj.“ Tým, kto ju prerušil pri rekapitulácii jej osobných chýb, bol opäť Alex. „V posledných týždňoch si sa úžasne zlepšila!“

Pozrela sa naňho: Svetlé blond vlasy. Muži také mávajú zriedka. A k tomu prenikavo modré oči. Maike sa kedysi zmieňovala o švédskych príbuzných. „No, keď sa volá Magnusen, bude sotva potomkom španielskych toreadorov,“ odvetila vtedy Leonia úsečne.

A to bol okamih, kedy ju Maike začala s rastúcim nadšením vytáčať: „Si buchnutá do trénera!“ Chichotala sa, akoby to bola tá najabsurdnejšia a najhlúpejšia vec na svete.

Leonia ucítila na pleci Alexovu ruku. „Krásne prázdniny, Leo. A pozdravuj odo mňa hory!“ Usmial sa tak, že sa jej takmer podlomili koléná. Ale určite bol na ňu len pyšný, nič viac.

Maike totiž vyhlásila, že ak sa Alex bude na niekoho pozerat' zamilovane, potom to bude *ona*!

Ale na Maike sa aj tak každý pozerá zamilovane: Maike s úžasnými vlasmi, ktoré prežijú každý pokus o farbenie. Teraz ich má svetlé, nosí perfektne zastrihnutý pážací účes a vyzerá – odhladnuc od farby – trochu ako Číňanka s okrúhlymi očami a trucovitými ústami. I keď Číňan s okrúhlymi očami určite neexistuje.

Leoniine vlasy by po takom zosvetľovacom útoku určite povädnuto viseli okolo tváre ako dlhé varené špagety. A takto kriklavo načerveno narúžované ústa by jej aj tak nesvedčali. Koniec koncov, jej ústa sú na rozdiel od kamarátkiných super pier úplne obyčajné.

Leonia nafúkla líca a previnilo si spomenula, čo jej hovorievala babička: „Závidieť sa jednoducho nepatrí!“ A závidieť svojej najlepšej kamarátke bolo určite zo všetkého najhoršie.

V sprche si za trest pustila studenú vodu a vykrikla, keď na ňu začali padať ľadové kvapky.

Maike stála o dve kabínky ďalej a napenila sa od hlavy až k päte nejakým senzačným hydratačným telovým gélom z nevyčerateľnej zásoby vzoriek patriacich jej mamičke. „Chytaj!“ hodila Leonii jednu zo svojich strakatých miniatúrnych fľaštičiek. „Ak chceš, vezmem ich na prázdniny plnú škatuľu.“

„Načo, v hoteli aj tak majú svoje.“

Vzápätí by si Leonia najradšej zahryzla do jazyka. Samozrejme, že v hoteli dávajú každý deň potreby do sprchy zadarmo. Ale Maike chcela tými vzorkami z maminho kadernického salónu prispieť na spoločné prázdniny.

Ach jaj, niekedy som vážne ako slon v porceláne, pomyslela si Leonia a horúčkovo premýšľala, ako by mohla svoju hlúpu odpoveď zmierniť.

Ale Maike zrejme nebola ani trochu urazená. „Myslíš, že v Söldene bude zasa ten urevaný DJ ako vlani?“ spýtala sa so smiechom, urobila králičie zuby a zaškúlila si na špičku nosa.

Leonia sa s úľavou rozosmiala: „DJ Tom-Tom? Určite!“

„Stav sa, že po tebe pôjde aj tento rok!“

„Prestaň!“ Leonia sa natiahla po prázdnej fľaštičke od sprchového šampónu a pokúsila sa zamieriť na Maike. Maike fičala s chichotom do šatne.

Ich spoločné letné prázdniny sa už stali tradíciou. Pred niekoľkými rokmi, keď Maike po maminom rozvode s jej nevlastným otcom nemohla ísť ani do letného tábora, pretože salón dosť nevynášal, chopili sa iniciatívy Beate a Martin Schillerovci.

„Leonia sa cez prázdniny sama s rodičmi hrozne nudí,“ vyhlásili raz po školskej oslave pred ostatnými. A požiadali pani Hanemannovú, či by s nimi Maike nepustila v lete do hôr.

„Skutočne nám to nebude prekážať. Koniec koncov, jazda autom stojí rovnako, či v ňom sedia štyri osoby, alebo päť.“

Elke Hanemannová váhala a Beate Schillerová inštinktívne pochopila, že Maikinej mame by bolo nepríjemné, keby jej dcéru vzali so sebou len tak.

„Keď dáte Maike malé vreckové, bude to úplne stačiť. Za ubytovanie aj tak platíme paušál.“

Maike so smrteľne vážnym výrazom bľabotala čosi o zdravom vidieckom vzduchu a učene vyvalila oči. A pani Hanemannová nakoniec súhlasila. To, že ich prázdninovým ubytovaním je dvojité apartmán v najlepšom miestnom hoteli, jej zamlčali rovnako ako skutočnosť, že v Söldene stojí predjedlo v jednej zo štyroch hotelových reštaurácií toľko ako v Berlíne-Kreuzbergu menu s piatimi chodmi.

„Kedy večer prídeš?“ spýtala sa Leonia, kým sa obe dievčatá utierali dosucha uterákom a potom sa obliekali.

„Určite nie skôr ako o ôsmej. Musím sa ešte zbaľiť.“

Leonia si o tom myslela svoje. Organizačné schopnosti práve neboli kamarátkinou silnou stránkou. Vlastne ani presnosť.

Zavolá jej teda o pol ôsmej, aby s ňou ako každý rok prešla zoznam potrieb na spoločné prázdniny.

Ona sama už sa zbalila cez víkend. Rezervné baterky, súbor hier pre prípad zlého počasia, iPod a dvojce slúchadiel, knižky, škatuľka prvej pomoci. A zarámovaná fotografia lezcov z *Boulder Bears*. Jedna z tých, na ktorých obzvlášť dobre vidieť Alexa. Ale Maike ju iste nebude z ničoho podozrievať. Iba skupinová fotografia. Úplne nevinné. Na tej horolezeckej výprave dostala Leonia nepríjemný úpal a Alex jej priniesol do izby niečo chladivé.

Leonia sa pri tej spomienke usmiala.

„Ideš, Leo?“ Maike už stála vo dverách.

Leonia sa vytrhla zo zamyslenia, prehodila si športovú tašku cez plece a pobrala sa za kamarátkou.

2

Nasledujúce ráno bola Leonia na nohách už o pol štvrtej a pripravila všetkým raňajky. Čakalo ju šesť dlhých týždňov plných pohody a ona bola rozhodnutá vychutnať si každú minútu.

Chvíľu trvalo, než naložili celú batožinu a rodina bola pripravená na odchod. Najmä keď bolo nutné zásobiť Leoniinho neposedného brata všakovakým jedlom, nápojmi a hračkami, aby bol cestou aspoň chvíľami ticho.

Zbožné želanie, povzdychla si v duchu Leonia.

Dvojičné decká jednoducho nie sú stvorené na pokojné cestovanie!

Ale navzdory stresujúcemu odchodu a nevyhnutnej dopravnej zápche bola Leoniina mama – ako vždy, keď sa išlo do hôr – v skvelej nálade. Šoférovala plynule až razantne, bubnovala do taktu o volant a spolu s oboma dievčatami veľmi svojráznym spôsobom sprevádzala staré hity z autorádia. Sem tam si podľa chuti zanáďavala na zvyšok sveta a inak si za volantom blažene užívala, ako jej dlhé hnedé vlasy vejú vo vetre.

Na sedadle spolujazdca vyčerpane pospával Martin Schiller. Pravdepodobne bol v sne ešte stále vo svojej firme a maľoval si hrozivé scenáre z nejakého staveniska.

Keď Nickyho kdesi pred Innsbruckom už nemohli udržať v pokoji ani všelijakými grimasami, ktoré na neho robila Maike, musel sa šoférovania ujať Martin. Leoniina mamička si sadla vedľa Nickyho autosedačky a malý mal konečne mamičku len pre seba.

Bolo nepochopiteľné, že si taký krpec zaberie svojich stvoriteľov len a len pre seba pokojne na dvadsaťštyri hodín denne. Pre Leoniu bolo záhadou, že sa ľudstvo navzdory takýmto bezohľadným miniteroristom, ako bol jej bráček, stále rozmnožuje.

No, tak úplne dobrovoľne to rozmnožovanie zrejme neprebíha, musela pripustiť. Mama niekoľko mesiacov hovorila o „poruche cyklu“ a bruško, ktoré jej narástlo, pričítala jedlu vo svojej najobľúbenejšej talianskej reštaurácii.

„S trochou cvičenia zameraného na problémové partie sa to dá určite zase do poriadku,“ tvrdila.

Až keď tá problémová partia začala kopať, došlo Schillerovcom, že rozdať nábytok z Leoniinej detskej izby bola chyba. A tak nakúpili nový, väčšiu z oboch izieb pre hostí prestavali na detskú a z dobre usporiadaného denného programu rodiny nezostal kameň na kameni.

„Čuat!“ Nicky žiaril. „Čuat,“ opakoval nadšene.

„Ohlásenie alebo už vykonanie?“ spýtal sa Martin Schiller.

„Tomu nerozumie,“ povedala Beate.

„Tak mu to prelož.“

„Nicky, musíš čuat alebo potrebuješ novú plienku?“

Nicky začal bez akéhokoľvek prechodu plakať.

„Myslím, že si zranila jeho city,“ zaškeril sa Martin.

„A ja si myslím, že teraz je to aj tak jedno. Ďalšie odpočívadlo je o tridsať kilometrov.“

Martin Schiller pokrčil nos a prešiel do pravého pruhu. „Áno. Ale toto je jednoznačne prípad núdze!“ A zamieril na najbližšie parkovisko. Teraz už to cítili aj ostatní.

Na pustom parkovisku s ohavnými stolmi z hnedého dreva vymenil Leonii otecko celkom skúsene Nickymu plienku.

„Keď si bola malá ty, ani vo sne by mu to nenapadlo,“ chichotala sa Beate a naliala sebe aj dievčatám zvyšok oteplenej koly.

To vôbec nie je vtipné, pomyslela si Leonia. „Prečo vlastne nie?“

„Vtedy sa tvoj otec dvadsaťštyri hodín denne zaoberal štúdiom architektúry. A potom nastúpil do deduškovej stavebnej firmy a nemal už *vôbec* čas. Ani mu na um nezišlo, že starať sa o dieťa môže byť zábava.“

Obzvlášť ak je to dieťa len baba, preletelo Leonii hlavou.

„Môj skutočný otec už bol dávno za horami, keď som ja bola stará ako teraz Nicky,“ povedala Maike a pokrčila plecami.

Všetko je totiž relatívne, pomyslela si Leonia a smiala sa s ostatnými, keď ocko v predstieranom zúfalstve komicky vyhodil ruky nad hlavu: Ani v jedinom kontajneri sa nenašiel milimeter miesta, kam by sa dala odpratať Nickyho plienka.

Konečne: Sölden!

Leoniina mamička začala byť poriadne nedočkavá. Už ako malá jazdievala s rodičmi každý rok do Tirolska. Vášeň pre lezenie Leonia zrejme zdedila po nej.

Bohužiaľ, aj jemné hnedé vlasy, pomyslela si Leonia. Nicky mal oproti tomu husté svetlé lokničky. Pre Leoniu bolo hádankou, ako mohol niekto z ich rodiny zdediť také husté, bohaté, krásne vlasy. Ale kým mohla ďalej dumieť o nespravodlivom rozložení génov, stratila ako vždy dych, sotva čo sa pred ňou otvorila nádherná horská panoráma.

Ešte v šesťdesiatych rokoch bol Sölden rozkošnou dedinkou so svojráznymi drevenými domami a dvoma skromnými hotelmi. Na balkónoch kvitli muškáty a mohutné vrchy vrhali tieň na tunajší kostolík. Tak aspoň poznala Sölden Leonia z osemmilimetrového filmu, ktorý nakrútili jej prarodičia pred tridsiatimi rokmi.

Trojtisícovky tu stáli a muškáty zostali na balkónoch aj v novom tisícročí. Ale inak bola dedina na nepoznanie: Zo Söldenu sa za tie roky vyklul raj zimných športov a vyrástli tu luxusné výškové hotely jeden vedľa druhého. Na vrchole sezóny bolo v Söldene viac turistov ako miestnych.

Športhotel rodiny Fiegelovcov tvoril rad veľkorysých, žiarivo bielych budov, medzi ktorými čnela okrúhla štvorposchodová veža s pôvabnou stredovekou kuželovitou strechou.

O interiér sa postarala celá armáda dizajnérov a bytových architektov, ktorí si dali záležať, aby vyhoveli vkusu dnešných obyvateľov veľkomiest: Namiesto romantiky alpských chát tu panovala atmosféra solídnych dedinských domov, a pokiaľ išlo o wellness, mohli ste si vybrať medzi čarovnými benátskymi lagúnami a zen-budhistickou prísnosťou.

Majitelia si však zachovali srdečné rakúske spôsoby: Maria Fiegelová zovrela Leoniinu mamičku bez okolkov do svojho mohutného náručia: „Pozdrav pánboh, Beate! Máme veľkú radosť, že ste tu.“

Maike a Leonia len krátko pozdravili, hodili batohy na zem a vrhli sa k nástenke: „Nočný pochod s horským vodcom Otomarom Hummelom.“

„To je ten úžasný študent matematiky, ktorý tu vždy cez semestrálne prázdniny brigáduje!“

„Večerné disko pre mladých s DJ Tom-Tomom.“

„Je tu zase!“ dusila sa smiechom Maike a predviedla svoju najobľúbenejšiu grimasu.

Na kuse papiera vytrhnutého z bloku stálo: „Ahoj, priatelia lezenia zblízka aj zďaleka! Zraz denne o 9.00 v lezeckej oblasti Engelswand.“

Leonia nadšene drgla Maike do rebier: „Super! Hned' ráno sa kukneme, či tu zasa nie sú tí Francúzi z Bleau, áno?“

„Áno!“ Mala na mysli *Fontainebleau*, Mekku boulderingu neďaleko Paríža.

„... je nám strašne ľúto, že Evi...“ povzdychla si pani Fiegelová.

Leonia počúvala dianie za svojím chrbtom len na pol ucha. Až teraz sa naľakala: Evi tu nie je? Tá milá, príjemná, buclatá Evi, najlepšia zo všetkých slečien na stráženie? Mama zvesila plecيا

a líca Marie Fiegelovej v tvare jabĺčok sa predĺžili: „Ponúkli jej miesto na Malorke. Prišlo to ako blesk z čistého neba. A človek nechce takému dievčaťu brániť v šťastí, však?“

Otázka znie, *ktorému* dievčaťu, pomyslela si Leonia. Pre Evi je, samozrejme, pekné, že teraz asi vedie plážovú škôlku v Palma de Mallorca, ale Evino šťastie znamená zároveň čiernu smolu pre ňu a Maike: Šesť týždňov tvrdnúť s Nickym na ihrisku, zatiaľ čo sa mama s otcom natrá ajurvédskymi olejmi a nechajú sa masírovať?

„To je určite zlý sen!“ Maike to skutočne povedala nahlas. Aj Martinovi Schillerovi zmrzol úsmev a vôbec nepomohlo, keď ich pani Fiegelová ubezpečila, že na zimnú sezónu tu bude, samozrejme, opäť odborná sila. „Anneli z Gstreinu tamto oproti robí na jeseň skúšky na učiteľku materskej škôlky. Naozaj milé dievča a spoľahlivé ako...“

Pani Fiegelovej v tej rýchlosti nenapadlo, k čomu by mohla prirovnať spoľahlivosť Anneli z Gstreinu. Zmĺkla a chvíľu sa rozpačito pozerala z jedného na druhého.

Nicky začal ako na povel ticho poplakávať. Nebol to obvyklý rozčuľujúci vreskot ako inokedy, keď nebolo po jeho vôli, ale potláčaný tichý plač, akoby chápal, že tu ide oňho a že ho Evi raz a navždy opustila.

Leonia zobrala bračeka do náručia a chlácholivo ho hladkala po spotenej plavovlasej hlavičke.

Maike uprene hľadela do zeme a špičkou cvičky obkresľovala vzorku na koberci.

Medzitým prišiel Rigobert Fiegel, a keď zbadal zarazené tváre, okamžite mu došlo, o čo tu ide. „Niečo vymyslím,“ sľúbil a povzbudivo Schillerovcom zakýval. V skutočnosti to znamenalo: „Maria to už nejako vybaví.“ A Mariou celkom isto nemyslel tú nebeskú, ale svoju úplne pozemskú manželku.

Dievčatá sa skleslo našťahovali do svojej izby.

Vlastne mali dôvod na oslavu, pretože tohto roku prvý raz

bývali vo svojom vlastnom, tzv. juniorskom apartmáne, v hotelovom trakte pekný kus od apartmánu vo veži, kde bývali Schillerovci. Mali tu vlastnú kúpeľňu, vlastný telefón, vlastný balkón s výhľadom na vonkajší bazén a predovšetkým žiadnu rodičovskú kontrolu!

Ale čo z toho budú mať? Kedykoľvek budú mať Beate a Martin večer nejaký program, budú musieť strážiť Nickyho. Zbohom, disko, táboráky, nočné výlety...

„Nejako to zvládneme,“ utešovala sa Maike a zosunula sa vedľa Leonie na obrovskú dvojitú posteľ. Zívla. „Vieš čo, vybalíme sa zajtra,“ prehodila Leonia. Aj ona bola ustatá z cesty. Obe si vytiahli toaletné potreby a pyžamá, pohodlne sa usalašili v posteľiach a ešte chvíľu prepínali kanály obrovského nového televízora. Potom ich premohlo vyčerpanie.

3

Sedela pri okne a hľadela do nočného ticha.

Na protiláhlej strane rieky v hotelových izbách sa pomaly zhasínali svetlá, jedno po druhom. V zime chodili ľudia do postele neskôr: après-ski. Letní hostia naopak vstávali skoro. A wellness prilákala aj iný typ hostí. Ľudí z mesta, pre ktorých tá troška vidieckeho života, ktorú tu ešte turistický ruch zanechal, bola aj priveľa.

Hojdacie kreslo ticho zapraskalo, keď vstala a prešla oproti do svojej izby. Ležala tam zbalená cestovná taška hnusnej tmavozelenej farby. Vedľa nej previazaná papierová škatuľa. Všetko, čo mala.

Začula, ako sa matka vo vedľajšej izbe obrátila na druhý bok a ticho zastonala.

Nezostala jej nič dlžná. Zajtra už by mohla byť vo Viedni. A potom ďalej do Budapešti.

Ale odrazu bolo všetko celkom inak.

Nie. Nemohla odísť.

Nie po tom, čo sa dnes stalo.

Na druhý deň zavčas rána zazvonil na recepcii telefón.

„Športhotel Fiegelovci, pozdrav pánboh, čo pre vás môžem urobiť?“

Na druhom konci linky bolo ticho.

„Sonja? Si to ty?“ spýtala sa Maria Fiegelová neisto.

Hlas znel prekvapivo pevne a rozhodne. „Zastavím sa neskôr. Povedzte im to.“ Potom zavesila.

„S Evi sa to nedá porovnať.“ Maria Fiegelová s povzdychom zložila slúchadlo. Ak tu to dievča chce pracovať, musí sa začať správať trochu zdvorilejšie. Na druhej strane by mala byť rada, že sa vôbec niekto ponúkol okamžite prevziať Evinu prácu.

Okolo jedenástej, keď Schillerovci a Maike práve doraňajkovali, prišla za nimi Maria Fiegelová na terasu. Pred sebou strkala bledú, sotva dvadsaťročnú vyťahnutú dievčinu a žiarivo sa usmievala od ucha k uchu. „To je ona.“

Dievča malo hrdzavé vlasy prefarbené henou spletené do vrkočov a na sebe neforemné olivovozelené vojenské tielko a staré vyťahované maskáče s mnohými vreckami. Dívalo sa uprene do zeme a mlčalo.

„To je Sonja Franková, vaša nová slečna na stráženie!“ zvolala Maria Fiegelová dôrazne veselo do zarazeného ticha.

„Dobré ráno, Sonja! Ja som Beate a toto je môj muž Martin!“

Leoniina mamička vstala a natiahla k dievčaťu s úsmevom ruky. „Oproti sedí naša dcéra Leonia a jej priateľka Maike a tam...“ ukázala na miniatúrne detské ihrisko pri úpätí terasy, „... je náš Dominik. Alebo krátko Nicky.“

Dievčina letmo stisla Beate ruku, zamrmlala „Pozdrav pánboh“ bez toho, aby zdvihla zrak, a zbehla dole k pieskovisku.

Tam si Sonja Franková klakla a s takou samozrejmosťou vyklopila vedľa Nickyho diela ďalšiu bábovku, že sa skupinou prizerajúcich na terase rozľahol takpovediac počuteľný výdych úľavy.

„Videla si jej vlasy?“ chichotala sa Maike, pokým si ovíjala prsty ochrannou páskou. Leonia si už posypala ruky magnéziom a vrecko si zakvačila vzadu za opasok. Žula skalnej steny sa leskla na slnku.

„Prečo? Vrkoče sú predsa zasa v móde!“

„Ale hena? Tú už predsa nikto nepoužíva!“

„Možno, že má pod tou henou práve takú nudnú myšáciu hned ako ja.“

„Ale to ešte nie je dôvod pre túto hrdzavú farbu ekologických fanatičiek.“

„Rozhodne je to originálnejšie ako tá jednotná blond, ktorú nosia na hlave všetky ostatné.“

„Pravda. V každom prípade ten bojový outfit, to je teda sila.“ Maike položila nohu na skalný výčnelok. „Kaki a la NATO namiesto dirndlu. Niečo na tom je.“

„Dobre, že si aspoň Sonjine handričky vzala na milosť...“

Leonia rúčkovala na lane zachytená vpravo aj vľavo za skalnú štrbinu – prvý meter prakticky kolmo v stene. Bol to úžasný pocit, liezť zasa po skutočnej skale. A lezecká oblasť Engelswand je iba začiatok! Musia sa naladiť na trojtisícovky, ktoré sú všade okolo.

Maike si previazala cez svoju na blond odfarbenú ofinu červenú pirátsku šatku a šikovne ako opička Leoniu predbehla. „Ale vidiečan zostane vidiečanom,“ poznamenala s úšľabkom. „Ani Sonja sa dnes už nikto nevolá.“

„Ty si nespravodlivá, Maike! Za svoje meno predsa nikto nemôže. A podľa mňa znie Sonja celkom... pozitívne.“

Maike vyprskla: „Tebe preskočilo. Fakt!“ A na zdôraznenie urobila jednu zo svojich nenapodobiteľných grimás.

Nieкто sa zasmial. Leonia sa obrátila: Dole na lúke na nich zakývali dvaja chalani. Jeden bol vysoký, so širokými plecami a okolo ramena mal vytetovaného hada alebo niečo podobné. Menší mal hrdzavé kučery a zďiaľky trochu pripomínal Hobita.

Volali sa Ben a Johannes, pochádzali z dolnosaského Emdenu a boli to čerství maturanti.

Keď Leonia a Maike dorazili späť na lúku, ponúkol im Johannes „miesto na piknikovej deke medzi milovníkmi hôr“. Maike okamžite vyrukovala so svojím arzenálom vtipov na dolných

Sasov a čoskoro sa s Johannesom so smiechom a flirtovaním vybrala k stánku s nápojmi.

Leonia a Ben zostali sami. Kradmo po sebe pokukovali a nevedeli, o čom by sa mali baviť. Napriek tomu sa Leonia dozvedela, že Ben sa vlastne krstným menom volá Behrend a zrejme pochádza z úctyhodnej frízskej veľkostatkárskej dynastie Beningovcov, zatiaľ čo Johannes sa prisťahoval do Emdenu iba pred pár rokmi.

Má presne takú vystúpenú bradu ako ja, pomyslela si Leonia a musela sa nevojak usmiať. Ben sa na ňu usmial tiež, bez toho, aby vedel, čo je dôvodom Leoniinej veselosti.

Keď sa Maike a Johannes vrátili od stánku, už boli dohodnutí, že sa zajtra stretnú zase. Všetci štyria, samozrejme.

Leonia sa spokojne oprela a žmúrila do slnka. Spomenula si na Sonju. To zvláštne dievča s vrkočmi zafarbenými henou im zachránilo prázdniny!

Keď Leonia a Maike prišli o niekoľko hodín neskôr večer do hotela, sedel Nicky so svojim plyšovým medvedíkom prikrytý dekou v postielke a s vrúcnosťou dvojročného dieťaťa zbožne hľadel na Sonju: nikde ani stopy po večernom terore, ktorý obvykle sprevádzal jeho zaspávacie rituály.

„Super!“ Na Leoniu to urobilo hlboký dojem. „Tak my ho teraz postrážime, kým sa vrátia naši.“

„Netreba.“ Sonja pohľadkala ukazovákom Nickyho po hrdielku. Malý potešene zakvičal.

Leonia nevedela, čo má povedať. Dohodli sa, že Sonja zostane do večera, a potom bude Nickyho strážiť ona s Maike, kým sa rodičia vrátia z jogy.

Leonia neisto prestúpila z nohy na nohu. „Ale ty máš teraz voľno. Určite si chceš niekam vyraziť alebo tak.“

Sonja láskyplne ťukla Nickyho do špičky noštaka. „Nerob si

starosti, zostanem tu. Pani Fiegelová mi dala izbu pre personál. Len o poschodie vyššie, v bočnom krídle.“

„Ale...“

„Takže môžem byť pri Nickym v prípade potreby dvadsaťštyri hodín denne.“

Leonia sa bezradne pozrela na Maike. Tá spravila králičie zuby a zaškúlila si na špičku nosa. Nebola to práve podarená pomoc v rozhodovaní. Leonia váhavo povedala: „No, tak...“

Iba teraz sa Sonja obrátila a pozrela sa na dievčatá. „Pokojne bežte. A dobre sa bavte!“ Celá žiarila.

„Šťastná, pretože sa môže starať o dieťa? Ja sa asi zbláznim!“ Maike sa z toho cestou na diskotéku nedokázala spamätať. „Niežeby som mala niečo proti tvojmu bračkovovi, ale robiť dvadsaťštyri hodín denne baran, baran buc? Z toho by jeden osprostel!“

„Keby to tak bolo, nikto by deti nemal,“ namietla Leonia a musela si priznať, že sa dosť často čuduje, ako mamička prežila premenu z úspešnej stavebnej podnikateľky na matku na plný úväzok bez toho, aby stratila dobrú náladu.

„Niečo s ňou nie je v poriadku!“

„S kým?“ Leonia počúvala Maike len na pol ucha.

„Predsa s tou Sonjou!“

„Iba preto, že má rada deti?“

„Nie. Pozri, vari ona nemá žiadnych priateľov? Keby som celý deň pracovala, nerobila by som potom dobrovoľne nadčasy!“

„Ale Nicky ju priam miluje. A ona jeho tiež.“

„No a? Malé deti milujú každého, kto s nimi hodiny tľapká bábovky.“

V tom mala Maike zrejme pravdu. Lenže nie každý, kto si s deťmi hodiny tľapká bábovky, to robí s takou veľkou oddanosťou ako Sonja.

„Pani Fiegelová hovorila, že je jedináčik,“ utrúsila Leonia

zamyslene. „Možno túžila po mladšom súrodencovi a Nicky je teraz pre ňu niečo ako náhradný braček...“

„Kravina!“ Maike zdvihla obočie a nafúkla líca. A tým bola pre ňu téma vybavená.

4

Má presne také svetlé lokničky ako ja, keď som bola dieťa. Usmiala sa. A aj také dlhé riasy.

Jemne zobrala ručičky spiaceho dieťata do svojich rúk a prezerala si malilinké nechťíky. „To som si myslela.“ Ticho sa zasmiala. „Hore široké, dole úzke. Ako moje.“ Sklonila sa až k Nickyho uchu. „Hovorí sa, že ľudia s nechťami v tvare rýľa sa dokážu držať toho, čoho sa raz chytíli,“ zašepkala.

Podržala svoju ruku vedľa Nickyho detskej ručičky. Jej úsmev pomasol.

Musím s tým prestať, pomyslela si, hneď zajtra s tým musím prestať.
Jej vlastné nechty boli obhryzené až do mäsa.

Nechcela s tým znova začínať.

Ale potom sa stalo to s otcom.

Zaplašila tú myšlienku.

Čo sa stalo, stalo sa.

Minulosť.

Skrížila ruky a ukryla si krvavo orámované brušká prstov pod pazuchy.

DJ Tom-Tom bol podľa očakávania v špičkovej forme.

Pokým Maike s Johannesom vyvádžali na tanečnom parkete, sedel Ben pri stole vo vedľajšej miestnosti a ošetroval si presilené svaly.

„Typický človek z roviny,“ vzdychal, „hneď prvý týždeň na Wildspitze. Taký sprostý môžem byť len ja.“

Leonia si okamžite vybavila podobnú historku: „Vlani som sa bez prípravy vybrala na túru s prechodom medzi štyrmi horskými chatami. A potom sa zmenilo počasie a my sme museli nasaďiť obzvlášť ostré tempo. Hnali sme sa pustatinou premočení na kožu a úplne premrznutí. Potom som týždeň ležala a nemohla som robiť vôbec nič.

Vrhla letmý pohľad na tanečný parket. Maike a Johannes sa začali tísnuť k sebe.

Leonia si musela zasa raz priznať, že trochu žiarli. Nie na to túlenie, ale na to, že Maike úplne samozrejme predpokladá, že ju každý chce. Keď sa Maike páčil nejaký chalan, dala mu to najavo celkom bez zábran.

Leonia sa pozrela na Bena. Práve na rub nápojového lístka kreslil skicu steny na lezenie, ktorú sám navrhol. „Rád ti pošlem kompletný návod s presnými rozmermi, keď mi dáš svoj mejl...“

Zrejme si všimol, že naňho uprene hľadí a zarazene dvihol zrak od svojho náčrtku.

„Povedal som niečo zlé?“ spýtal sa naľakane.

„Nie, nie, všetko v pohode,“ odvetila rýchlo Leonia. Ben ju, preboha, nesmie pristihnúť, ako si uprene prezerá jeho odstavajúce uši! Sú celkom milé, konštatovala.

„Ako výstupky môžeš použiť kusy pravej skaly a kamene,“ pokračoval Ben. „Alebo si ich odliat. Z umelej živice.“

„Umelá živica?“ vyprskla Maike, keď s Johannesom prichádzala k ich stolu. Takmer sa dusila od smiechu. „Romantickejšie už to vari ani nejde!“

Ben a Leonia ako na povel očerveneli.

Beate zavolala do juniorského apartmánu a maskovala to, že ich kontroluje, vetou: „Chcem vám len rýchlo zaželať dobrú noc“. Zistila tak, že Leonia aj Maike sú vo svojej izbe.

Leonia predstierala, že sú z diskotéky späť už dávno. „Sme na smrť ustaté a ideme hneď spať!“

„Ale pôsobíte celkom čulo,“ opáčila mama a zasmiala sa. Samozrejme, neverila Leonii ani slovo. „Môžete sa poďakovať Sonji. Už sa dokonca nastahovala do hotela. Je pevne rozhodnutá pracovať celý deň, kedykoľvek bude treba.“

„No, keď na tom trvá...“

„... ste, prirodzene, hrozne zarmútené, že prevezme aj vašu zmenu, však?“

„No...“ okúňala sa Leonia.

Ale mamička jej rozumela. „To je predsa v poriadku, zlatko. Napokon, vy by ste sa mali baviť. Tak dobrú noc, dievčatá.“

„Dobrá, mami.“ Leonia zložila.

„Dobrá, mami,“ ozval sa Johannes a Ben sa uškrnul. Ísť hneď spať bol široký pojem, a to, že Maike a Leonia prepašovali svojich kamarátov cez recepciu a hrali s nimi v izbe karty, sa nikto nemusel dozvedieť.

Hra sa pretiahla na dni a nakoniec skoro na celý týždeň. Ben a Johannes sa vždy večer alebo v noci tvárili, že odišli do svojich izieb, ale potom sedeli s Maike a Leoniou v ich apartmáne či pri hotelovom kozube a hrali žolíka, kanastu a faraóna.

Pri pretrvávajúcom ľadovom vetre nebolo na lezenie alebo na výlety ani pomyslenie. Po troch dňoch dosahovala hranica snehu takmer až k pastvinám nad dedinou.

Maike naučila oboch chalanov, za pomoci všetkého svojho talentu, hrať poker à la Hollywood. Nedalo sa prehliadnuť, že Johannes je z nej úplne hotový.

„Mohla by som sa spýtať našich, či by ma zajtra nezaviezli do Imstu do kina,“ navrhla Leonia jedného večera, keď Ben a Johannes odišli.

„Prečo?“

„Aby si mohla byť s Johannesom sama.“

„To nie je zlý nápad. Musela by si však so sebou vziať Bena. Oni sa predsa vždy vyskytujú len v balení po dvoch.“

„To je pravda...“ Leonia svoj plán okamžite zavrhla. Čo by si Ben pomyslel, keby ho pozvala do kina? Možno, že by to považoval za pokus o zblíženie „Trapas!“ povedala nahlas.

„Čo je trapas?“ spýtala sa Maike, kým si obliekala pyžamo.

„Pozvať chalana len tak do kina.“

„No, nikto nehovoril, že by si mala platiť aj zaňho.“ Maike urobila – aspoň podľa Leonie – veľmi nevhodnú grimasu.

„Vieš veľmi dobre, na čo myslím.“ Leonii sa vôbec nepáčilo, že si z nej Maike robí žarty.

Maike sa zaškerila a položila Leonii zmierlivo ruku okolo pliec. „Ty si jednoducho príliš nesmelá. Čo je na tom, ísť s niekým do kina?“

„Vôbec nič. Len sa nechcem spýtať ako prvá.“

„Páni!“ smiala sa Maike. „To je ako v stredoveku! Dáma chce byť pozvaná svojím rytierom. Len nie opačne.“

„V stredoveku ešte kiná neboli,“ odvetila sucho Leonia a zabaľila sa do paplóna.

„Tak spýtaš sa ho alebo nie?“

„Uvidíme,“ zavrčala Leonia, zhasla svetlo a obrátila sa na druhú stranu. Určite nie, pomyslela si. Stredovek sem, stredovek tam, pripadalo jej nemožné, aby si Ben myslel, že chce...

Áno, čo vlastne?

Ísť do kina bola jediná správna odpoveď. Možno bola v niečom naozaj staromódna.

Nasledujúce ráno Leoniu nečakane zbavilo jej rozhodovania. „Keď Nederkogl klobúk dostane, pekné počasie skoro nastane,“ zacvrlikala Maria Fiegelová a ukázala z okna miestnosti, kde raňajkovali, do šedivého zamračeného rána. Slnko síce ešte stále

nebolo vidno, ale aspoň prestalo pršať a podľa citovaného porekadla veštili husté franforce hmlý okolo obľúbeného södenského vrchu, že sa počasie v dohľadnom čase zlepší.

Leonii sa očividne uľavilo. „Mohli by sme zísť do Umhausenu a do Ötziho dediny,“ navrhla.

„Ötziho dedina? Čo to má byť?“ Maike sa netvárila práve nadšene.

„Postavili tam celú dedinu z doby kamennej! Pomenovali ju podľa tej múmie, Ötziho. Majú tam pratury a divé býky. A môžeš tam jesť chlieb z doby kamennej a strieľať z luku a...“

Maike vystrúhala otrávenú tvár.

„Dobre, dobre,“ vzdychla Leonia. „Pochopila som. Ty jednoducho o pratury nestojíš.“ Stojí skôr o Johannesu, preblesklo jej hlavou. Ako len môžem byť taká zadubená? Keď Maike nepôjde, bude mať konečne príležitosť byť s Johannesom sama. Leonia sa zvrtila k mame: „Možnože by mala Sonja chuť ísť s nami. A Nicky by si to tiež užil. Majú tam naozaj krásne prírodné ihrisko pre malé deti. Videla som ho v prospekte.“

„To je dobrý nápad.“ Beate vyskočila. „Idem sa spýtať Sonje, či má vodičák. Potom by ste si mohli vziať auto.“

Výlet bol presne ten pravý program na zamračený letný deň v horách, aj keď Sonja bola spočiatku dosť upätá. Sedela strnulo za volantom a neprehovorila ani slovo. Leonia ju v posledných dňoch nevidela často. Pravdepodobne nevie, ako sa má ku mne správať, pomyslela si. Na jednej strane je len o trochu staršia než ja, na druhej strane som dcéra jej zamestnávateľov.

Pozerala z okienka a hľadala tému, ktorá by bola dosť nezáväzná a uvoľnila by atmosféru.

„Začneš po prázdninách nejakú učňovku alebo budeš študovať?“ spýtala sa napokon.

„Kto to hovorí?“

Leoniu zarazil ostrý tón, ktorým Sonja reagovala na túto naozaj

nevinnú otázku. „Ehm, nikto,“ vykoktala. „Len ma to zaujíma, to je všetko.“

Leonia si zahryzla do pery. Ako na to mohla zabudnúť? Pani Fiegelová predsa rozprávala, že Sonja z nejakých rodinných dôvodov odišla zo školy. Nič bližšie zrejme nevedela. Alebo o tom jednoducho nechcela ďalej hovoriť.

Do stiesneného ticha začal Nicky, ktorý si zdriemol v sedačke, mrmlať niečo nezrozumiteľné.

Sonja sa pozrela do spätného zrkadielka a jej napätý výraz sa uvoľnil. Usmiala sa.

Leonia s úľavou vydýchla zadržíavaný dych.

Za vrcholkom kopca sa kúsok od hlavnej cesty vynorila malá, pestro pomalovaná baroková kaplnka.

„Môžeme na chvíľku zastať pri tom kostolíku?“

Sonja pokrčila plecami. „Áno, samozrejme.“

Reaguje, akoby bola môj šofér, pomyslela si Leonia nešťastne. Mala pocit, že je Sonji dlžná nejaké vysvetlenie. „Môj ocko je architekt a mama stavebná inžinierka...“

Sonja prikývla. „Ja viem. Tvoj otec mi to povedal.“

„No, a ja im vždy dávam na Vianoce kalendár z fotiek, ktoré sama urobím.“

„Kostolov?“

„Áno, alebo iných zaujímavých budov a námestí. Niekedy je to veľmi stresujúce, ale z toho kalendára sa stalo niečo ako tradícia.“

Sonja prebehla obytný prives.

„Tie reči predsa poznáš, nie?“ pokračovala Leonia intonáciou starej šušlavej učiteľky ručných prác: „Vianočný darček, ktorý vyrobíte, je oveľa cennejší ako tie, ktoré kúpite.“

„Moja mama tie, čo som vyrábala, vždy hneď po Troch kráľoch vyhodila.“ Sonja energicky zabočila na príjazdovú cestu ku kostolu. Štrková cesta pod kolesami hlasito škrípala a Leonia mala

chvíľku čas, aby strávil, čo počula. Bola v šoku. Vari niekto môže byť taký necitlivý?

„Možno si myslela, že sa o tom nedozvieš.“

„Naopak. Len čo som dovŕšila dvanásť, prestali sme si darčeky dávať.“

Leoniin neveriacky výraz kvitovala letným úsmevom. „Mne to tak úplne vyhovovalo.“

Vystúpili z auta, Sonja s pokojne spiacim Nickym v náručí.

„A... tvoj ocko?“ spýtala sa Leonia nespelo.

Sonja išla rozhodným krokom k vchodu do malej kaplnky. Leonia ju nasledovala s fotoaparátom v ruke. Nevedela, či Sonja jej otázku nepočula, alebo na ňu len nechce odpovedať.

Radšej už nepovedala ani slovo.

O chvíľku stáli v kaplnke. Slniečny lúč prenikol nízkymi oblakmi a dopadol úzkym gotickým oblokom dnu. Zvírené prachové čiastočky predvádzali v jeho svetle priam magický tanec.

Leonia fotografovala a znova sa radovala z otcovej starej zrkadlovky a z možností, aké ponúkala. Maike pripadalo predpotopné, že sa na fotoaparáte musí niečo nastavovať. Všetci jej kamaráti už dávno používali na momentky len mobily. Ale Leonia sa jednoducho potrebovala pozerieť do hľadáčika a zredukovať svet presne do takého výrezu, ktorý mal podľa nej najväčšiu výpovednú hodnotu.

Mramorová socha vo výklenku naľavo od oltára jej učarila, hneď ako vstúpili: Medzi dvoma svietnikmi stál prekrásny anjel v takmer životnej veľkosti, s lokňami po bradu, oblečený do popolopiesvitného rúcha. Ruky mal takmer dráždivo skrížené cez prsia, pravicu opretú o barlu.

Dievčenská postava mala hlavu sklonenú a záhadným hypnotizujúcim pohľadom hľadela dole na svoje publikum: Ani veselo, ani smutne, ale s určitou až agresívnou zmyselnosťou. Bok mala trochu predsunutý a špičky obrovských krídel tak pôvabne vystrčené dopredu, že človek musel pomyslieť na pózujúcu modelku.

Priveľmi sexi na anjela, pomyslela si Leonia a vyfotografovala si kamenného krásavca zo všetkých možných uhlov.

Začula, ako Sonja za ňou hovorí: „Je to kópia nejakého slávneho anjela z cintorína v Taliansku.“ Podišla so stále spiacim Nickym v náručí bližšie. „Staudinger – jeden ohromne bohatý obchodník s drevom z okolia – ju dal vyhotoviť pred sto rokmi. Ako náhrobok pre svoju ženu. Pritom to vraj bola šlapka!“

Zasmiala sa a Leonia s úľavou konštatovala, že ľady medzi ňou a Sonjou sa začínajú roztápať.

„No, áno, myslím, že ten anjel nevyzerá práve ako anjel nevinosti.“

„Pred niekoľkými rokmi preto prepukli veľké spory. Keď cintorín zrušili pre stavbu novej cesty, vystavili sochu v kostole v Söldene. Ale farár dostal strach, že mužov vytrhuje z nábožného rozjímania.“

Teraz sa musela smiať aj Leonia. Predstavila si samých mužov v kožených nohaviciach s kamzičou štetkou za klobúčikom, ako dychtivými očami škúlia po bujnom poprsí kamennej koketky. „A ako sa dostala sem?“

„Pravnuci starého Staudingera venovali kopy peňazí na reštaurovanie kaplnky. A socha tu získala čestné miesto. Odvtedy v Söldene považujú tohto anjela za patróna prostitútok a neverných manželiek...“

Leonia pobavene pokrútila hlavou: „To je ale nespravodlivé! Za krásu predsa nikto nemôže.“

„Ale za to, že sa vydáva za nevinného baránka, áno. Meno, ktoré socha dostala, je celkom výstižné.“

„Aké je to meno?“ spýtala sa Leonia.

Nicky sa v Sonjinom náručí zavrtel. Obrátila sa k východu. „Zradný anjel,“ odvetila.

5

Keď sa Leonia neskoro popoludní vrátila do juniorského apartmánu, sedela Maike pred televízorom a lakovala si nechty na nohách. „Tak čo? Aké to bolo?“ opýtala sa. V jej hlase bolo cítiť hnev.

Leonia rozprávala o zvláštnej, ale napriek tomu výbornej polievke z doby kamennej, ktorú mali na obed, a básnila o krásnom divokom koni a teliatku pravekého druhu kravy. Potom vytiahla z tašky pár pohľadníc.

„Sonja hovorila, že v škole sa ešte naozaj učila tkať, tak ako sa tu tkalo pred dávnymi časmi.“

Ukázala Maike obrázok, na ktorom rodina, evidentne zo súčasného Tirolska, oblečená do šiat z vlásia, pracovala na primitívnom stave.

„Stačí pár jednoduchých vyrezaných doštičiek a môžeš utkať naozaj krásne tašky, opasky a podobné veci. Sonja slúbila, že ma to naučí.“

„Hm, super.“ Maike uprene civela na obrazovku.

Na obzore bola búrka.

Ach jaj, som ja ale hlupaňa, pomyslela si Leonia.

„Aké to bolo s Johannesom?“ spýtala sa naschvál veselo.

„Fajn!“ Maike sa opäť venovala nechtom. „Aspoň to tvrdí Ben. Bol s ním dnes celý deň v internetovej kaviarni.“

„Znamená to, že si bola úplne sama?“

„Nie, bola tu izbová služba. Okolo tretej. S kolou.“

„Človeče, to mi je ľúto! Škoda, že si nešla s nami.“

„Škrabkať hebunké teliatka? Nie, ďakujem ti. To radšej rob so svojou skvelou Sonjou.“

„Ako to myslíš?“

„Ani si sa ma nespýtala, či chcem ísť s tebou!“ vyhrkla Maike.

„Ale veď si predsa chcela s Johannesom...“

„Nič som nechcela,“ prerušila ju Maike. „Vari len prežiť krásny deň so svojou najlepšou kamarátkou!“

„Ale... Ja som si myslela...“

„Áno, no zle!“

Leonia sa natiahla po diaľkovom ovládači a nastavila silnejšiu hlasitosť. „Ale ja som si myslela, že si do Johanna zabuchnutá a...“

„Musí byť človek do každého, s kým sa trochu postíska, hneď zamilovaný?“

Áno, pomyslela si Leonia. „Nie,“ povedala nahlas.

„No tak!“

Mlčanie. Posledný necht získal oranžovú farbu.

„Ty, Maike? Kúpila som Alexovi pohľadnicu s Ötzim. Mohli by sme mu ju poslať spoločne. Pozri sa.“ Leonia opatrne začala mierové vyjednávanie tým, že na stôl položila pohľadnicu. Bola na nej rekonštrukcia ötztaľského muža z mladšej doby kamennej: zachmúrený človek s čiapkou so strapcom a bradou, zahalený do ťakatej kravskej kože a neformnej peleríny z rastlinných vlákien. V pravačke držal kyj.

„Milý Alex, toto je Leoniin nový priateľ Ben!“ vyprskla Maike do smiechu a siahla po pere na nočnom stolíku. „Vyzerá trochu čudne, ale je z východného Frízka a tam takto chodia všetci!“

Leonia sa rozosmiala. Maike bola jednoducho super. Sotva sa vybili búrkové mračná, vysvitlo zasa slniečko a všetko zlé bolo zabudnuté.

Napísali pohľadnicu a Leonia namaľovala Ötzimu ešte červe-

nou fixkou srdiečko na prsia zahalené v kravskej koži. „Pod, hneď ho hodíme do schránky,“ vyhlásila zvesela.

„V obchode so suvenírmi už nemali známky,“ povedala Leonia. „Ale u našich v izbe možno ešte nejaké budú.“

Maike vyskočila a už bola preč.

Leonia sa pustila do písania ostatných pohľadníc: Tevjemu, Paulovi, Kostovi, Laure, Tine a Rebeke. Všetci lezeckí kamaráti musia dostať prázdninový pozdrav.

Ďaleko sa však nedostala, pretože po pár minútach zazvonil telefón.

Bola to Maike. „Prosím ťa, mohla by si prísť k vašim do izby?“

Vôbec to neznelo dobre.

Leonia sa ponáhľala do apartmánu vo veži, kde jej Maike bez slova otvorila dvere. Beate a Martin Schillerovci sa zrejme práve vrátili zo sauny. Otec sa rozpačito pozeral do zeme. Mamička sa zlostne mračila na Sonju.

Z komody otvorenej dokorán viselo šatstvo, akoby ho tam niekto práve narýchlo napchal. Leonia spoznala kimono, ktoré si mama pred niekoľkými rokmi priviezla z Japonska a mala ho veľmi rada.

Vedľa bielizníka stála Sonja. Pery mala zovreté a nehýbala sa. Za chrbtom schovávala nejaký predmet.

„Videla som, ako sa hrabala vo vašich šatách!“ Z Maikinych okrúhlych očí sršalo rozhorčenie. „Vošla som a ona tu stála a v ruke mala tie čínske handry.“ Ukázala na kimono.

„Čo mi k tomu môžete povedať, Sonja?“ spýtala sa Beate. Sonja mlčala.

„Je vám jasné, že to otriaslo našou dôverou k vám, však?“ skúsila to Beate znova. Neznelo to nepriateľsky, ale veľmi rozhodne.

Sonja mlčala ďalej.

Leonia sa išla prepadnúť od hanby. No dobre, Maike pristihla

Sonju, ako sa v neprítomnosti rodičov hrabe vo veciach v ich izbe. Ale musela na ňu hneď žalovať?

„Môžete mi vysvetliť, čo ste hľadali?“ Beatin hlas znel ľadovo.

Sonja zavrtela hlavou.

„Beate, nechaj to tak...“ Teraz sa do veci vložil Martin Schiller. Leonia to už poznala. Jej otec neznášal hádky, konflikty a roztržky. Aj jej by bolo oveľa milšie, keby celú tú záležitosť nechali tak.

„Myslím, že máme právo dozvedieť sa, čo hľadala v našich súkromných veciach...“

Ostrý tón maminho hlasu spôsobil, že sa Leonia strhla, akoby bol namierený jej.

„Sonja, mlčanie tú vec rozhodne neznesie zo sveta!“

Mama každú chvíľku vybuchne, to bolo isté. Leonia musí niečo urobiť!

„Poď, ukáž mi to,“ povedala jemne a s natiiahnutou rukou pristúpila k Sonji. Sonja váhavo ukázala dľaň, ktorú mala ukrytú za chrbtom.

Zvierala v nej Nickyho fotografiu.

Leonia stratila reč.

„Načo ju chceš?“ spýtala sa nakoniec prekvapene.

„Do svojej izby,“ opáčila Sonja pevným hlasom a zdvihla hlavu. V jej pohľade bol vzdor a rozhodnosť.

Martin Schiller sa s úľavou rozosmial: „Nickyho fotografia? Ale to si si mohla...“ potom sa rýchlo opravil, „... ale to ste si mohli jednoducho vypýtať.“

Zavesil si vetrovku cez operadlo stoličky, uvoľnene si sadol do kresla, a tým dal najavo, že prípad považuje za vybavený. „Môžeš si tú fotku pokojne nechať, Sonja, máme ich viac.“

Beate sa evidentne nepáčilo, ako uvoľnene jej muž celý incident prijal. Nič síce nepovedala, ale Leonia vycítila, že to v nej vrie.

Mala dosť napätej atmosféry, ktorá v miestnosti panovala.

„Podťe, zájďeme k schránke a potom si niečo zajeme.“ Do slova *my* zahrnula nielen Maike, ale – pohyboľm ruky – aj Sonju.

No Sonja zavrtela hlavou.

„Je mi ľúto, že som vás sklámala. Už sa to nikdy nestane,“ povedala a odišla z izby.

„Človeče, Maike, to si na Sonju *musela* žalovať?“

Len čo opustili apartmán, začala Leonia s výčítkami, aj keď vlastne nechcela.

„Čo to má spoločné so žalovaním?“ ohradila sa Maike. „Ako by sa páčilo tebe, keby sa niekto tajne hrabal v *tvojich* veciach?“

„No, veľmi nie. Ale Sonja sa správa k Nickymu tak úžasne! Bolo by vážne hlúpe, keby ho pre také... nedorozumenie prestala strážiť.“

„Nedorozumenie? Hrabala sa vašim vo veciach a ukradla fotku! Kde je tu nedorozumenie?“

Leonia si povzdychla. „Máš pravdu. Ale napokon, musia si to s ňou vyjasniť naši, nie? My sa radšej budeme držať bokom.“

Maike pokrčila plecami: „Pre mňa, za mňa.“

Hodili do schránky pohľadnicu pre Alexa a v supermarkete si kúpili dva veľké balíčky čipsov.

Zvyšok večera strávili mlčky pri televízii.

Nasledujúce ráno sa vzduch medzi Maike a Leoniou zasa trochu vyčistil. Obe celkom vyplienili raňajkový bufet, kým Nicky sedel v detskej stoličke a šťastne okolo seba frkal pražené vločky.

Leonia si na tanier nabrala veľkú porciu praženice a zívla. Mama ju zobudila nekresťansky skorým telefonátom, pretože si chcela požičať jej červený ruksačik.

Leonia potom mohla, samozrejme, spať ďalej, ale keď videla, ako mama stojí na hotelovom parkovisku, celá nervózna a zároveň

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.